

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 218/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 11 stycznia 2021 roku w sprawie II K 282/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia: art. 7 kpk i art. 8 kpk, poprzez naruszenie zasad w nich określonych oraz prawa materialnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Analizując całokształt ujawnionych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nalżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego. Sąd ten ustosunkował się do istotnych dowodów w sprawie, i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na pełną aprobatę uzasadnieniu.</p> <p>Dlatego też dzielając ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku i we wcześniejszej części tego uzasadnienia, co wiązałoby się z cytowaniem ich obszernych fragmentów.</p>	

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują bowiem odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany analizie oraz ocenie, respektującej wymogi art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja inkryminowanych zdarzeń nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł. Apelacja nie stawia zresztą rzeczywistych zarzutów w tym zakresie.

Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia.

Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy. Przypomnieć więc trzeba, że zasadniczo winno stawiać się zarzut główny, tzw. pierwotny, a jego dalsze konsekwencje winny być wykazywane w uzasadnieniu środka odwoławczego.

Apelacja takiej argumentacji nie przedstawia (choć deklaruje zarzut z art. 7 i 8 § 1 kpk), natomiast w istocie kwestionuje, że przedmiotowy czyn wyczerpał dyspozycję art. 263 § 2 kk.

Obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy,

gdy do prawidłowo
ustalonego stanu
faktycznego, nie
zastosowano
właściwego przepisu
prawa materialnego,
natomiast nie
zachodzi taka
obraza, kiedy
wadliwość
zaskarżonego
orzeczenia jest
wynikiem błędnych
ustaleń przyjętych za
jego podstawę lub
naruszenia
przepisów prawa
procesowego. Zarzut
obrazy prawa
materialnego z
części szczególnej
Kodeksu karnego
może być
postawiony tylko
wówczas, gdy
skarżący akceptuje
dokonane przez sąd
ustalenia faktyczne.
Sąd I instancji w
pierwszej kolejności
dokonuje ustaleń
faktycznych sprawy
w oparciu o
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy, który w
procesie analizy i
oceny uzna za
wiarygodny.
Następnie zaś
ustalony stan
faktyczny składający
się z elementów
strony
przedmiotowej i
podmiotowej
poddaje prawnie
– karnej analizie
w aspekcie tego,
czy ustalone przez

zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów . Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne.

W tym przypadku zarzut obrazy prawa materialnego jest aktualny, gdyż skarżący akceptuje ustalenia faktyczne dokonane w zaskarżonym wyroku. Sposób sformułowania tego zarzutu i jego uzasadnienia wskazuje, że zdaniem odwołującego się wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnej oceny sądu, iż czyn ten wyczerpuje znamiona art. 263 § 2 kk.

Zasadą jest , że na posiadanie broni i amunicji wymagane jest pozwolenie (BrońU). Ustawa ta wprowadzi nie reguluje odrębnie

kwestii udzielania zezwoleń na posiadanie samej tylko amunicji do broni palnej, jednak uprawnienie do posiadania amunicji do danego rodzaju broni palnej immanentnie związane jest z uprawnieniem do posiadania broni, do której amunicja ta służy (zob. też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r, I KZP 29/09, OSNKW rok 2010, z. 4, poz. 30), a tego nie wymaga się tylko w ściśle określonych przypadkach, określonych w art. 11 powołanej ustawy.

Oskarżony niewątpliwie nie miał pozwolenia w dniu 19 listopada 2019 roku na posiadanie broni myśliwskiej gładkolufowej – dubeltówki marki M., nie mógł więc posiadać samej amunicji do tej broni, nawet jeżeli uprzednio nabył ją legalnie. Z przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (BrońU) wynika, że zasadą jest obowiązek uzyskania pozwolenia na

posiadanie broni palnej, a odstępstwa od tej reguły wymieniono enumeratywnie w art. 11 powyższej ustawy. Nie mogą one być poddane wykładni rozszerzającej.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 BrońU, broń palną i amunicję do tej broni można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji.

Do ustawowych znamion przestępstwa z art. 263 § 2 kk należy m.in. „posiadanie bez wymaganego zezwolenia broni palnej lub amunicji”. Pojęcie broni palnej zdefiniowane jest w treści art. 7 ust. 1 BrońU. Pojęcie amunicji zostało ograniczone do amunicji do broni palnej (art. 4 ust. 2 BrońU), co oznacza naboje przeznaczone do strzelania z broni

palnej (art. 4 ust. 3 BrońU).

Broń i amunicja są rzeczami, których nie można swobodnie nabywać, posiadać i zbywać, gdyż prawa te podlegają reglamentacji.

Wyłączenia podmiotowe spod reżimu przepisów ustawy o broni i amunicji sformułowane są w treści art. 3 BrońU, zaś przedmiotowe i podmiotowe w treści art. 11 BrońU. W odniesieniu do broni palnej i amunicji zasadą jest możliwość posiadania amunicji tylko na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedziby zainteresowanego podmiotu, komendanta wojewódzkiego policji. Jest to zgodne z treścią art. 10 Dyrektywy Rady nr 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256, s. 51), w myśl którego przepisy dotyczące

nabywania i posiadania amunicji muszą być takie same, jak przepisy dotyczące posiadania broni palnej, do której przeznaczona jest amunicja.

W samej ustawie nie ma żadnego przepisu, który umożliwiłby wydawanie odrębnego pozwolenia na nabywanie czy posiadanie samej amunicji do broni palnej.

Art. 14 ustawy statuuje zasadę, że posiadacz broni może nabyć tylko amunicję do broni na jaką posiada zezwolenie.

Pozwolenie na broń nie oznacza, że jego właściciel może kupować amunicję do każdego rodzaju broni.

Tak więc możliwość posiadania amunicji jest w sposób nierozłączny związana z posiadaniem konkretnego egzemplarza broni palnej. Wniosek ten wzmacnia treść art. 14 BrońU, w którym stwierdzono, iż „amunicję można nabywać na

podstawie legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni, wyłącznie dla tej broni, która jest określona w legitymacji albo na podstawie świadectwa broni i pisemnego zamówienia podmiotu uprawnionego do nabycia amunicji”. Zwłaszcza użyte w wymienionym przepisie określenie „wyłącznie dla tej broni” wskazuje na fakt, iż ustawodawca jednoznacznie wiąże posiadanie broni z posiadaniem amunicji.

Mając na uwadze tego rodzaju rozwiązanie ustawowe należy stwierdzić, że w przypadku, kiedy ustawodawca wyłączył określone kategorie broni (wyszczególnione w art. 11 BrońU) spod rygoru posiadania na nie pozwolenia, to tym samym umożliwił nabywanie do nich amunicji bez pozwolenia. W tym przypadku broń palna myśliwska, typu dubeltówka, jest ciągle reglamentowana.

Uprawnienie do posiadania amunicji do danego rodzaju broni palnej immanentnie związane jest z uprawnieniem do posiadania broni, do której amunicja ta służy. Zważywszy natomiast na fakt, że przepisy ustawy jednoznacznie wiążą posiadanie broni z posiadaniem amunicji (art. 14 cyt. ustawy), oskarżony winien mieć także świadomość, że nie można legalnie posiadać amunicję do broni palnej, na posiadanie której jest potrzebne pozwolenie,

Przepis art. 263 § 2 kk penalizuje posiadanie bez wymaganego zezwolenia broni palnej lub amunicji. Posiadanie w rozumieniu tego przepisu nie ogranicza się do cywilistycznej konstrukcji posiadania samoistnego lub zależnego, ale obejmuje każde faktyczne władanie rzeczą. Posiadanie broni palnej lub amunicji, co podniósł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 13 sierpnia

1993 r. w sprawie WR 107/93 „(...) jest każde władanie nimi, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność.

Przestępstwo (...) jest przestępstwem trwałym polegającym na utrzymaniu określonego stanu bezprawnego, który zaczyna się w chwili wejścia w posiadanie broni lub amunicji, a kończy się w wyniku przekazania tych rzeczy organom ścigania albo innej osobie do całkowitej dyspozycji bądź nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia” ((...)). Jest to szczególny typ przestępstwa, w tym sensie, że ustawodawca kryminalizuje tu określony stan (posiadanie broni lub amunicji) pomimo braku indywidualnej decyzji administracyjnej o określonej treści (zezwolenie na posiadanie broni). Klauzula „bez wymaganego zezwolenia” zawarta w art. 263 § 2 kk odsyła również do treści przepisów ustawy o broni i amunicji określającej zasady

wydawania i cofania
pozwoleń na broń,
nabywania,
rejestracji,
przechowywania,
zbywania i
deponowania broni
i amunicji itd. Dla
realizacji znamion
czynu zabronionego
nie jest istotna
ilość posiadanej
amunicji, chociaż
wpływa ona na
stopień społecznej
szkodliwości. Sąd
Apelacyjny w
Warszawie przyjął w
wyr. z 8.7.2013 r.
(II AKa 209/13,
Legalis), że
przestępstwem jest
„posiadanie nawet
jednego naboju,
jeżeli tego rodzaju
nabój stanowi
amunicję do broni
palnej” (tak też SA
w Katowicach w wyr.
z 7.6.2017 r., II
AKa 167/17, Legalis).
Strona podmiotowa
przestępstwa z art.
263 § 2 kk wyraża
się w umyślności,
dopuszczalny jest
zarówno zamiar
bezpośredni, jak i
ewentualny (tak też
SA w wyr. z 7.6.2017
r., II AKa 167/17,
Legalis; SA we
Wrocławiu w wyr. z
26.7.2017 r., II AKa
179/17, Legalis).

Typ przestępstwa
określonego w art.
263 § 2 kk jest
typem szczególnym

w tym sensie, że ustawodawca kryminalizuje tu określony stan (posiadanie broni lub amunicji) pomimo braku indywidualnej decyzji administracyjnej o określonej treści (zezwoleń na posiadanie broni). Aby ustalić, czy sprawca swoim zachowaniem wyczerpuje znamiona przestępstwa, wystarczy stwierdzenie tych dwóch okoliczności (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 9 listopada 2001 r. V KKN 273/01, Legalis). Oskarżony tracąc pozwolenie na broń myśliwską dubeltówkę marki M., nie mógł w sposób legalny posiadać dalej do niej amunicji. W przypadku wyzbycia się broni, powinien sprawdzić, czy posiada też do niej amunicję i sprzedać ją zgodnie z Ustawą o broni i amunicji. Miał więc obowiązek upewnić się o tym. Jeżeli tego zaniechał, to godził się na istnienie stanu bezprawnego (zamiar ewentualny),

wynikającego z posiadania amunicji do broń, na którą utracił zezwolenie. 24 sztuki amunicji są wielkością, którą mógł w szafie pancernej z łatwością zauważyć.

Przyjęcie stanowiska odnośnie oceny prawnej czynu przez sąd, analogicznego do prezentowanego przez organy ścigania w postępowaniu przygotowawczym, nie narusza samodzielności jurysdykcyjnej sądu. Istota unormowanej w art. 8 § 1 kpk zasady samodzielności jurysdykcyjnej wyraża się w zagwarantowaniu sądowi karnemu swobody w zakresie czynienia ustaleń faktycznych i prawnych względem rozstrzygnięć organów władzy publicznej oraz innych sądów, z zastrzeżeniem wyjątku określonego w art. 8 § 2 kpk. Sąd karny uprawniony (i jednocześnie zobligowany) jest zgodnie z zasadą płynącą z art. 8 § 1 kpk do dokonywania samodzielnie wykładni przepisów prawa, i w tym

<p>przypadku wybrał jedną z rysujących się interpretacji podlegającego zastosowaniu przepisu oraz wyjaśnił przy użyciu konkretnej, wszechstronnej i logicznej argumentacji, z jakich powodów przyjął określony pogląd prawny, a nie uwzględnił odmiennego</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia wniosku. Sąd I instancji prawidłowo wykazał na czym polegało sprawstwo oskarżonego, wyjaśnił ocenę prawną tego czynu, oraz wnikliwie uzasadnił z jakich przyczyn umorzył</p>		

<p>postępowanie karne. Jego argumenty odnośnie atypowo niskiej szkodliwości tego czynu podlegają całkowitej akceptacji sądu odwoławczego, są znane skarżącemu i nie wymagają powtarzania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Umorzenie postępowania karnego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

Sąd I instancji prawidłowo ustalił sprawstwo oskarżonego oraz ocenił społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu jako znikomą.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, uznając że przemawiają za tym względy słuszności.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Umorzenie postępowania karnego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana